

A Győri Ítéltábla dr.Kovács Kálmán ügyvéd által képviselt felperesnek dr.Mester Csaba ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Győrött, 2011.évi február hó 24. napján 31.P.20.657/2010/23.szám alatt hozott ítélet ellen az alperes részéről 25.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a megfellebbezett részében helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 200.000 (kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 600.000 (hatszáz ezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy a felperes mint eladó, és az alperes mint vevő között a **helység 2-i** ... hrsz. alatt felvett természetben "**Helység**"1, ...szám alatt található ingatlan felperes tulajdonát képező ½ tulajdoni illetősége tárgyában 2005.október 10.napján létrejött adásvételi szerződés érvénytelen. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 752.874 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 600.000 forint feljegyzett kereseti illetéket.

Ítéletének jogi indokolása szerint a perben elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a szerződés megkötésekor a felperes beszámítási képessége hiányzott-e.

A beszerzett igazságügyi szakértői szakvéleményből kitűnően a felperes a szerződéskötés idején személyiségzavarban, szenvedélybetegségben és nagyon enyhe fokú kezdődő szellemi hanyatlásban szenvedett. Szellemi hanyatlása csekély fokát az ügylet időpontjához nagyon közel álló 2005.október 18.napján elvégzett pszichológiai vizsgálat is alátámasztotta.

A szakértői vélemény egyértelműen mondta ki, hogy a felperes belátási képessége nem hiányozhatott teljes mértékben az ügylet időpontjában, így a Ptk.17.§./1/ bekezdése szerinti feltételek hiányában a szerződés semmissége nem állapítható meg.

Ezt követően abban foglalt állást, hogy a felperesnek a Ptk.210.§./1/ és /2/ bekezdésére alapított keresete megalapozott-e.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes az írásbeli adásvételi szerződéshez, mint teljes bizonyító erejű magánokirathoz fűződő vélelmet megdöntötte.

Álláspontja szerint már a szerződés létrejöttének körülményei is kétséget támasztanak a szerződéses vételár kifizetésének valósága kérdésében. Ebben a körben a felperes és a felperes volt házastársa ismeretségi és rokoni körébe tartozó tanúk vallomását fogadta el a Pp.206.§-ában foglalt mérlegelési jogköre alapján tényállása alapjául. Ugyanakkor az ellentmondások folytán az alperes nyilatkozatát és az alperes érdekkörébe tartozó tanúk vallomását mellőzte, mivel szavahihetősége megdőlt.

A peradatok igazolják, hogy az alperes a szerződéskötést megelőző napon, még annak reggelén is a felperessel szemben lévő ingatlan tulajdonjogát kívánta adásvételi vagy tartási szerződés formájában megszerezni. Állítása szerint miután kiderült számára, hogy ez nem lehetséges, elegendő volt számára kevesebb mint egy nap ahhoz, hogy megszervezze a jelentős összegű vételár kifizetéséhez szükséges fedezetet. A fedezet megszerzése érdekében "**Helység**"2-ben ügyvéd közreműködésével kölcsönszerződést kössön, tárgyaljon - eltérő településen - az ingatlan tulajdonosával, "**Helység**"3-on kiegészítve a fedezetet és végül "**Helység**"4-en aláírja a szerződést.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes teljesítőképességének az igazolása a perben megdőlt. "**A**" val megkötött kölcsönszerződés bizonyította volna azt, hogy a fedezet a vételár kifizetéséhez rendelkezésre állt.

Ugyanakkor a felperes által csatolt okiratok nem igazolják azt, hogy "**A**" vállalkozása lehetővé tette volna ilyen nagy összegű kölcsön biztosítását. A büntető eljárásban "**A**" még egyértelműen akként nyilatkozott, hogy vállalkozása tette lehetővé a hitelezést, amely kijelentése valóságtartalmát a felperes által csatolt mérleg adatok megkérdőjelezi.

Ezen kölcsönszerződés színlelt jellegét igazolja, hogy az 5 millió forint kölcsönösszeg visszafizetése idejére vonatkozóan "**A**" eltérő nyilatkozatot tett a perben, illetve a büntető eljárás során. Ezért a bíróság nem fogadta el a tanú és az alperes fedezettel kapcsolatos állítását.

"**A**" csak a megismételt eljárásban hivatkozott arra, hogy a vállalkozásán túlmenően egy pernyertesség és egy ingatlan értékesítés is lehetővé tette számára a kölcsön biztosítását.

A pénz átadása tekintetében is ellentmondás volt "A"-nak a nyomozati eljárás során tett tanúvallomása, illetve a megismételt eljárásban tett tanúvallomása között. Az okiratot szerkesztő ügyvéd kiválasztása terén sem volt következetes a tanúvallomása.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes azon előadását sem, hogy az alperes rendelkezett saját forrásból, illetve édesapjától kapott pénzből további 5 millió forinttal.

A saját fedezet körében az alperes többszörösen ellentmondásos nyilatkozatot tett a büntető, illetve a peres eljárásban, valamint a megismételt eljárásban. Az alperes ellentmondó előadását nem támasztotta alá sem az 5 millió forintos összegszerűség, sem annak összetétele tekintetében az alperes édesapjának "B" nek a tanúvallomása sem. A tanú eltérő előadást terjesztett elő a nyomozati eljárásban, illetve a peres eljárásban, valamint a megismételt eljárásban.

Életszerűtlennek tartotta az elsőfokú bíróság, hogy az időben a cselekményhez közel eső időpontban "B" még a per szempontjából jelentős tényállási elemek tekintetében az alperesi előadással több elemében ellentétben álló nyilatkozatot tett. Ugyanakkor a perben tanúkénti meghallgatása során már vallomása igazodott az alperes védekezéséhez. Ezért a bíróság mindkét tanúvallomást kirekesztette a tényállás köréből.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint megerősíti a fedezettel kapcsolatos alperesi előadás valótlanosságát a felperes azon nyilatkozata - amelyet több érdektelen tanú vallomása is hitelt érdemlően alátámasztott - hogy az adásvételi szerződés aláírását követően az alperes vele tartási szerződést kívánt kötni.

A szerződéskötés egyéb körülményei is a felperesi előadást támasztják alá. Életszerűtlen, hogy "C" tulajdonostárs elővásárlási jogról való lemondását megelőzően ilyen nagy összeg kifizetésre került volna a felperes részére.

Alapjaiban kérdőjelezi meg azt, hogy a szerződésben foglaltak mennyiben feleltek meg a felek szerződési akaratának, hiszen a délelőtt megfogalmazódó ügyleti szándék alapján a délután aláírt szerződés azonnali birtokba adást szabályoz.

A valós teljesítési szándék életszerűségét kérdőjelezi meg az alperesi oldalon az a tény, hogy a kérdéses időszakban alkalmi munkából élt, melyből havonta 80.000 forint jövedelme származott. 2006.januárjában saját előadása szerint is megvolt anyagilag szorulva, így mennyiben számíthatott arra reálisan, hogy "C" tulajdoni illetőségét pénzintézeti kölcsön felvételével tudja rendezni igazolt jövedelem hiányában.

A számos ellentmondásra tekintettel az elsőfokú bíróság az okirat szerkesztő ügyvéd tanúvallomását a szerződéskötés körülményei és a pénz kifizetése tekintetében nem

fogadta el, mivel az ügyvéd is érdekelt abban, hogy minden tekintetben szabályosnak tüntesse fel a jogügyletet. Az ügyvéd vallomása egyébként sem igazolta, hogy előtte került volna sor a vételár átadására, átvételére. A pénzmozgás tényét "E" az okirat szerkesztő ügyvéd titkárnője sem támasztotta alá tanúvallomásával. Akként nyilatkozott, hogy a szerződés nyomtatása után már nem kísérté figyelemmel a felek tevékenységét.

Az ügylet életszerűségével összefüggő aggályt keltő körülmény az is, nincs racionális magyarázat arra, miért nem került sor mindkét tulajdonostárs bevonására a szerződés megkötésekor.

Arra sem tudott az alperes logikus magyarázatot adni, miért nem a **helység 2-i** ügyvéd szerkesztette az adásvételi szerződést, miért kellett emiatt másik - távol lévő - ügyvédet keresni.

A felperesi előadással egybehangzó közvetett bizonyítékok zárt láncolata igazolja, hogy az alperes 2005.október 10.napján nem rendelkezett a vételár kifizetéséhez szükséges összeggel, így azt át sem adhatta a szerződés aláírását megelőzően a felperesnek. A teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt teljesítés tényéhez fűződő vélelmet a felperes sikeresen megdöntötte.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes tévedése származhatott abból, hogy nem olvasta el a szerződés szövegét és a felek közötti korábbi tárgyalások alapján azt feltételezte, hogy a vételár kifizetésére későbbi időpontban fog sor kerülni.

A bíróság akként foglalt állást, hogy bármely okból is került a szerződés szövegébe teljesítettnek a vételár összege, az alperesnek a felperes ezzel kapcsolatos tévedését ha nem is ő okozta, de mindenképpen észlelnie kellett. A felperes tévedése szenvedélybetegsége és igazolt szellemi leépülése folytán nagyobb részt menthetőnek minősíthető.

Ezért az elsőfokú bíróság a Ptk.210.§./1/ bekezdése alapján megállapította a per tárgyat képező adásvételi szerződés érvénytelenségét.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperesi kereset elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való kötelezését.

Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú ítélet megsértette a Pp.164.§./1/ bekezdését, mivel a bizonyítási terhet az alperesre hárította tévesen.

Álláspontja szerint a Pp.164.§./1/ bekezdése és a 196.§./1/ bekezdése rögzíti a bizonyítási kötelezettséget és a bizonyítási teher megosztását. Ezen rendelkezések alapján felperes

köteles azt bizonyítani, hogy az érvénytelenségi okok valóban fennálltak az adásvételi szerződés aláírásakor.

A teljes bizonyító erejű magánokirati forma okán vélelem kapcsolódik azon felperesi jognyilatkozat megtörténtéhez, miszerint a vételár a szerződés aláírásával megfizetésre került és ezt a felperes tudomásul veszi.

A felperes által előterjesztett közvetett bizonyítékok alkalmatlanok voltak a teljesítéshez fűződő vélelem megdöntésére - a bizonyítási teher nem fordult át - így alperesnek továbbra sem kellett bizonyítania, hogy a vételár kifizetésére az általa állított helyen, időben és módon megtörtént.

A fentiek ellenére az elsőfokú ítélet alperes terhére róttá, nem bizonyította hitelt érdemlően, hogy a szerződés aláírásakor rendelkezett a teljesítéshez fűződő összeggel és valóban teljesített felperes részére.

A bizonyítási kötelezettség és bizonyítási teher jogszerű megosztása, valamint a bizonyítékok megfelelő értékelése alapján kizárólag felperes keresetének az elutasítására kerülhet sor.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson kiemelten hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet félreértette az ítéletábra hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatást. Az elsőfokú ítélet indokolásából kitűnően szinte hivatalból próbálta meg a felperes által előadottak valóságát elfogadtatni, holott a polgári perekben az eljáró bíróságnak a felek által előterjesztett bizonyítékokat objektíven értékelve kell levonni a következtetést. Minden olyan felperesi állítást, melyre nézve a felperes bizonyítékot nem tudott szolgáltatni az elsőfokú bíróság az életszerűtlenségre hivatkozással fogadott el.

Sérelmes az alperes számára, hogy az alperesi előadást alátámasztó bizonyítékokat kirekesztette a mérlegelés köréből, ugyanakkor felperes oldalán álló bizonyítékokat minden tekintetbe figyelembe vette.

Kirekesztette az alperes előadását alátámasztó bizonyítékok köréből az adásvételi szerződést szerkesztő ügyvéd tanúvallomását is, arra hivatkozással, neki érdeke, hogy milyen tartalmú vallomást tesz, mert ellenkező esetben saját magát vádolná. Ez elfogadhatatlan, erre hivatkozással minden ügyvéd által tett tanúvallomást félre lehetne tenni.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló

bizonyítékokból helyes tényállást állapított meg, abból megalapozott jogi következtetést vont le.

Hangsúlyozta, hogy a felperes az adásvételi szerződést szerkesztő ügyvéd nyilvánvalóan azért nem terjesztett elő kifogást, mert akkori szellemi állapota nem volt megfelelő, másrészt egy jogban járatlan embertől nem elvárható, hogy egy ügyvéddel szemben nyilatkozatot tegyen, vagy kifogást terjesszen elő.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla az alperesi fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság megszegte-e a bizonyítási eljárás szabályait, és ezen okból eredően az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt-e.

A Pp.196.§./1/ bekezdés e/pontja szerint a magánokirat az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el, feltéve, hogy az alábbi feltételek valamelyike fennáll: ügyvéd az általa készített okirat szabályszerű ellenjegyzésével bizonyítja, hogy a kiállító a nem általa írt okiratot előtte írta alá.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a felperes és az alperes között a "**Helység**"1, ...szám alatti ingatlan ½ tulajdoni hányadának átruházására vonatkozó, 2005.október 10.napján kelt adásvételi szerződés 3.pontja rögzítette, hogy az ingatlanhányad kölcsönösen kialakult vételára 10 millió forint, amelyet a vevő - alperes - a szerződés aláírásával egyidejűleg az eladó - felperes - részére megfizet. „Az eladó a vételár átvételét e szerződés aláírásával elismeri és nyugtázza.”

A perben a vételár átvételét a felperes teljes bizonyító erejű magánokiratban ismerte el, ezért a Pp.164.§./1/ bekezdése értelmében őt terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződés megkötésének időpontjában cselekvőképtelen volt, illetve, hogy fennállott a Ptk.210.§./1/ és /4/ bekezdésében meghatározott megtámadási ok.

Az elsőfokú bíróság a P.20.987/2005/25/II.sorszámú végzésében tájékoztatta a peres feleket „annak bizonyítása, hogy a perbeni szerződés megkötése során a felperes tévedésben volt, és e tévedését az alperes okozta, illetőleg felismerhette, valamint a szerződés megkötésekor az alperes a felperest megtévesztette, a szerződés megkötésére jogellenes fenyegetéssel vette rá a felperes bizonyítási kötelezettsége. Ugyanígy a felperesnek kell bizonyítania azt is, hogy a szerződéskötés során a felperest harmadik személy tévesztette meg, illetőleg harmadik személy részéről megvalósult fenyegetés hatására kötötte a szerződést, és e megtévesztésről, fenyegetésről az alperes is tudott, illetőleg arról tudnia kellett. Amennyiben e kötelezettségének a felperes nem tesz eleget, a bíróság azt a felperes terhére fogja értékelni.

Egyben felhívta a felperest, hogy e végzés kézbesítésétől számított 15 napon belül terjessze elő bizonyítási indítványát a tájékoztatásnak megfelelően. Amennyiben a felhívásnak határidőn belül nem tesz eleget, a bíróság a késedelmesen beérkezett nyilatkozatokat a Pp.141.§./6/ bekezdése alapján figyelmen kívül hagyja.

A jelen elsőfokú eljárásban a 11.sorszámú végzésében az elsőfokú bíróság tájékoztatta a peres feleket, hogy az érvénytelenségi ok fennállta terén ugyan az adásvételi szerződésben rögzítettekkel szemben a felperes tartozik igazolni, hogy az alperes teljesítőképessége hiányában az okirat szerinti teljesítésre nem kerülhetett sor, tekintettel arra, hogy a per tárgyát képező 2005.október 10.napján kelt adásvételi szerződésben rögzített vételár teljesítésével összefüggésben részben az alperes teljesítőképességére, részben a teljesítés megtörténtére vonatkozóan számos egymásnak ellentmondó adat és bizonyíték merült fel a perben, az alperes is igazolhat további, a szerződés szerinti teljesítést, illetve a teljesítőképességét igazoló körülményt.

A fentiekből tehát egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a bizonyítási eljárásnak a fentebb meghivatkozott szabályait, hiszen a bizonyítási terhet alapvetően a felperesre terhelte. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére jogi lehetőség nincs.

Ezt követően az ítéletábra az alperes fellebbezését érdemben bírálta el.

A létrejött szerződést a Ptk.210.§-ának /1/ és /4/ bekezdése alapján tévedés jogcímén az támadhatja meg, aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. Megtévesztés jogcímén pedig az, akit a másik fél megtévesztéssel vett rá a szerződés megkötésére azzal, hogy ezt a szabályt kell alkalmazni akkor is, ha a megtévesztés vagy fenyegetés harmadik személy részéről történt és erről a másik fél tudott, vagy tudnia kellett.

A perben a felperes nem csak állította, de bizonyította is, hogy a perbeli adásvételi szerződés azon tévedése alapján írta alá elolvasás nélkül, hogy közte és az alperes közötti tárgyalások alapján azt feltételezte, a vételár kifizetésére későbbi időpontban fog sor kerülni. Az alperesnek a felperes ezzel kapcsolatos tévedését - ha nem is ő okozta - de mindenképpen észlelnie kellett.

A felperes tévedése szenvedélybetegsége és az orvosszakértői szakvélemény által igazolt szellemi leépülése folytán nagyobb részt menthetőnek minősíthető.

Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság önmagában az, hogy a szerződésben kikötött 10 millió forint vételárat a felperes nem kapta meg, nem adhat alapot a szerződés érvénytelenségének a megállapítására. Szintén nem ad alapot a szerződés megtámadására

az a felperesi előadás sem, hogy az aláírást megelőzően nem olvasta el és értelmezte az adásvételi szerződést. Ezen gondatlan magatartásának következményeit a másik félre nem háríthatja át.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen jutott arra az álláspontra, hogy az alperes teljesítőképességének igazolása a perben megdőlt. "A"val kötött kölcsönszerződéssel az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a vételár kifizetéséhez ezen személy adott részére 5 millió forintot. Azt is helyesen állapította meg, hogy "A" vállalkozói bevétele nem igazolta, hogy ilyen nagy összegű kölcsönt tudott volna biztosítani az alperes részére. Ezen kölcsönszerződés színlelt jellegét igazolja a pénzösszeg visszaadása körében jelentkező ellentmondás az alperes előadása és "A" tanúvallomása között.

Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a pénz átadása és az okirat szerkesztő ügyvéd kiválasztása terén is ellentmondás volt a tanú, illetve az alperes előadása között.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás adatait okszerűen mérlegelve jutott arra az álláspontra, hogy nem fogadta el az alperes azon előadását, saját megtakarításból, illetve édesapjától "B"-től kapott pénzösszegeből fedezte a fennmaradó 5 millió forint vételárát.

E körben az alperes a büntető eljárásban, a hosszan tartó elsőfokú, illetve a fellebbezési eljárásban többszörösen ellentmondásos nyilatkozatot terjesztett elő, amelyre megfelelő magyarázattal nem tudott szolgálni. Ugyanakkor "B" az alperes közeli hozzátartozója - édesapja - így tőle sem várható el az elfogulatlan vallomástétel. A tanú nyomozati eljárásban tett vallomása, illetve a perben tett nyilatkozata számos pontban ellentmondásban áll.

Ezért az ítélet tábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen rekesztette ki a tanú vallomását a bizonyítékok köréből.

Nem alapos az alperesnek a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos fellebbezési érvelése sem.

Helyesen hivatkozott az alperes e körben arra, hogy a polgári eljárásban a szabad bizonyítás elve érvényesül.

Szabad bizonyítás elvét a Pp.3.§. /5/ bekezdése szabályozza. E szerint - amennyiben a törvény másként nem rendelkezik - a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyító eszközök alkalmazásához nincs kötve, és szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás kiderítésére alkalmas.

A szabad bizonyítás elvéből következően a törvény egyetlen bizonyítéknak sem tulajdonít súlyozott bizonyító erőt és egyetlen bizonyítási cselekményt sem tekint a törvény fölött álló, eltérő értékűnek (43/2004/XI.17./AB.határozat).

A szabad bizonyítás elvének érvényesülése ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a bíróság - az igazság kiderítésére törekedve - korlátozás nélkül, más jogszabályok rendelkezéseit figyelmen kívül hagyva, bármilyen bizonyítást elrendelhet, illetve, hogy az eljárás során bármilyen bizonyítási eszközt felhasználhat.

Rámutat arra is az ítélet, hogy az elsőfokú bíróság - a hatályon kívül helyező végzés iránymutatásának megfelelően - az alperes teljesítőképességét nem önmagában, hanem a szerződéskötés egyéb körülményeivel együtt vizsgálta. (elsőfokú ítélet 11. oldal III.bekezdés)

Az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy a felperes több közvetett bizonyítékot szolgáltatott a peres eljárásban arra nézve, hogy az alperes a 2005.október 10.napján kelt adásvételi szerződés aláírásakor nem rendelkezett a szükséges vételár összegével és azt át sem adhatta a szerződés aláírását megelőzően a felperesnek. Közvetett bizonyítékokra is alapítható marasztalás, ha az a közvetett bizonyítékok zárt láncolatából következik. Ezek a bizonyítékok a szerződéskötés egyéb körülményeinek vizsgálata körében feltárt bizonyítékokkal együtt zárt láncolatot alkotnak, és az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy egyes bizonyítékokat miért nem fogadott el, és másokat miért vett figyelembe.

Ezért az ítélet nem osztotta az alperes azon fellebbezési érvelését, hogy az elsőfokú bíróság „hivatalból” folytatta le a bizonyítási eljárást és alaptalanul rekesztette ki az alperes előadását alátámasztó bizonyítékok köréből a szerződést készítő ügyvéd tanúvallomását.

Az ítélet álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában (16. oldal utolsó bekezdés) részletesen indokát adta annak, hogy az okiratszerkesztő ügyvéd "D" tanúvallomását miért nem fogadta el a pénz átadása körében.

Helyesen hivatkozott arra, hogy a szerződést készítő ügyvéd a nyomozati iratok 77. oldal 3.bekezdésében maga is úgy nyilatkozott, hogy „Arra már nem emlékszem, hogy ekkor mutatták-e meg a pénzt vagy a szerződés felolvasása után, a lényeg, hogy én mondtam nekik, hogy a pénzzel nem foglalkozom, számolják meg közösen.” Ezen nyilatkozatából pedig egyértelműen megállapítható, hogy ő a pénz átadását a felperes részére nem látta. Szintén nem igazolja a vételár átadását az ügyvéd titkárnőjének "E"- nek a tanúvallomása sem, mivel elmondása szerint „a szerződés nyomtatása után már nem kísérté figyelemmel a felek tevékenységét”.

Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp.206.§./1/ bekezdésében foglalt, a bizonyítás eredményének mérlegelésével kapcsolatos elvet. Ezen eljárási adatok felülmérlegelésére csak akkor lenne jogi lehetőség, ha az elsőfokú bíróság kirívóan okszerűtlen mérlegelést alkalmazott volna, illetve a mérlegelés körébe vont adatok értékelésénél nyilvánvalóan helytelen következtetésre jutott volna.

Mindezen indokok alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az alperes teljes egészében pervesztes lett, ezért az ítéltábla őt kötelezte a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján a felperes felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére.

A fellebbezési eljárásban az alperes teljes személyes költségmentességben részesült, így a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a már hivatkozott Pp.78.§./1/ bekezdése, illetve a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13.§./1/ bekezdése és 14.§-a szerint az állam viseli.

Győr, 2012.évi március hó 1. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Maurer Ádám sk.
bíró